

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 6 Закону України „Про виконавче провадження“

Київ
2 грудня 2024 року
№ 229-2(П)/2024

Справа № 3-185/2024(374/24)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Лемак Василь Васильович (голова засідання, доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 6 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Плескач В.Ю. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) частину другу статті 6 Закону України „Про виконавче провадження“

від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами (далі – Закон) „щодо визначення органів, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, органами, що забезпечують примусове виконання рішень судів про стягнення коштів з державних органів у яких відсутні рахунки в органах казначейства“.

У частині другій статті 6 Закону визначено таке: „Рішення про стягнення коштів з державних органів, державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ, рішення про стягнення коштів за час роботи стягувача на посаді помічника-консультанта народного депутата України, у тому числі при звільненні з такої посади, виконуються органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів“.

На думку автора клопотання, оспорювані приписи Закону є такими, що не відповідають частинам першій, другій статті 55, частинам першій, другій статті 129¹ Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону, Плескач В.Ю. посилається на окремі приписи Конституції України, Закону, Закону України „Про гарантії держави щодо виконання судових рішень“, рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, практику судів системи судоустрою України, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається таке.

У травні 2022 року Плескач В.Ю. звернувся до Печерського районного суду міста Києва з позовом до Національного банку України (далі – Банк) про відшкодування моральної шкоди та просив суд стягнути на його користь компенсацію моральної шкоди у розмірі 25 600,00 грн. Цей суд рішенням від 14 листопада 2022 року відмовив у задоволенні позовних вимог Плескача В.Ю.

Київський апеляційний суд постановою від 21 червня 2023 року частково задовольнив апеляційну скаргу Плескача В.Ю. та стягнув із Банку відшкодування моральної шкоди у розмірі 5 000,00 грн.

Печерський районний суд міста Києва 20 листопада 2023 року на підставі постанови Київського апеляційного суду від 21 червня 2023 року видав виконавчий лист.

У березні 2024 року відділ примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України (далі – Відділ) виніс повідомлення про повернення виконавчого документа стягувачу без прийняття до виконання на підставі пункту 9 частини четвертої статті 4 Закону.

Після цього Плєскач В.Ю. звернувся до Печерського районного суду міста Києва зі скаргою, в якій просив визнати протиправним і скасувати вказане повідомлення та зобов'язати Відділ прийняти до виконання зазначений виконавчий лист.

Печерський районний суд міста Києва ухвалою від 2 квітня 2024 року, залишеною без змін постановою Київського апеляційного суду від 10 вересня 2024 року, відмовив Плєскачу В.Ю. у задоволенні його скарги.

Колегія суддів Третьої судової палати Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 2 жовтня 2024 року відмовила у відкритті касаційного провадження, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню.

3. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151¹ Конституції України).

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам,

установленим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

3.1. На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, неможливість звернення судового рішення про стягнення коштів з органу державної влади до примусового виконання в порядку Закону у випадках, коли в такого органу відсутні рахунки в органах Державної казначейської служби України, призводить до неможливості примусового виконання такого судового рішення, що спричиняє порушення конституційного права на виконання ухваленого на його користь рішення суду, яке є складовою конституційного права на судовий захист, гарантованого статтею 55 Конституції України.

3.1.1. Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Плєскач В.Ю., твердячи про неконституційність частини другої статті 6 Закону, нормативною конструкцією якої лише визначено суб'єктів, які виконують судові рішення про стягнення коштів, зокрема з державних органів, не навів аргументів на підтвердження того, що застосування зазначених оспорюваних приписів Закону є державним утручанням у його право на судовий захист, гарантоване статтею 55 Конституції України, в аспекті виконання судового рішення.

Відтак конституційна скарга має ознаки засобу *actio popularis*, тобто є такою, що подана „в інтересах правопорядку“, у випадку, коли у ній не оскаржено приписів закону України, які безпосередньо стосуються прав і свобод відповідного суб'єкта.

Отже, автор клопотання не обґрунтував тверджень щодо неконституційності частини другої статті 6 Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що

є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

3.1.2. Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що у конституційній скарзі йдеться про оцінку Плескачем В.Ю. законодавчо встановленого механізму виконання судових рішень про стягнення коштів з органів державної влади у випадках, коли у таких органів державної влади відсутні рахунки в органах Державної казначейської служби України, та висловлення пропозицій щодо правильного, на його думку, нормативного регулювання цього сегменту суспільних відносин. Оспорювані приписи Закону безпосередньо не містять заборони на відкриття державними органами рахунків в органах Державної казначейської служби України, з чим суб'єкт права на конституційну скаргу пов'язує порушення свого права на судовий захист в аспекті виконання судового рішення.

Натомість фактична діяльність органів державної влади, тобто їхні акти, дії чи бездіяльність щодо відкриття рахунків в органах Державної казначейської служби України, у випадках, коли з цим пов'язано виконання судового рішення, є питанням застосування законів України, яке охоплене юрисдикцією судів системи судоустрою України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 6 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**